

הלכות אסורי ביאה פרק ב

א. אשת אביו, ואשת בנו, ואשת אחיו, ואשת אחי אביו ארבעתן ערוה עליו לעולם, בין מן הארוסין, בין מן הנשואין, בין בחיי בעליהן, בין אחר מיתת בעליהן חוץ מאשת אחיו שלא הניח בן, בין שנתגרשו. ואם בא על אחת מהן בחיי בעלה, חייב שתים משום שאר בשר, ומשום אשת איש: שהרי שני האסורין באין כאחת.

ב. לפיכך הבא על אמו, שהיא אשת אביו חייב שתים: בין בחיי אביו, בין לאחר מיתת אביו חייב שתים, אחת משום אמו ואחת משום אשת אביו.

ג. אחד אחיו מאביו או אחיו מאמו, בין מנשואין בין מזנות אשתו ערוה עליו; אבל אשת אחי אביו מן האם, הרי היא שניה כמו שבארנו. ואחד אחותו מאביו או מאמו, בין מן הנשואין בין מזנות כגון שזנתה אמו או אביו עם אחרים, והיתה לו אחות מזנות הרי זו ערוה עליו, שנאמר "מולדת בית, או מולדת חוץ" (ויקרא יח, ט).

ד. בת אשת אביו שהיא אחותו היא הערוה עליו, שנאמר "ערוה בת-אשת אביך מולדת אביך" (ויקרא יח, יא); אבל אם נשא אביו אשה, והיתה לה בת מאיש אחר הרי הבת מתרת לו, שאין זו מולדת אביו. והלוא משום אחותו הוא חייב עליה, ולמה נאמר "בת-אשת אביך" לחייב עליה, אף משום זה.

ה. לפיכך הבא על אחותו, שהיא בת נשואת אביו חייב שתים: אחת משום "ערוה אחותך" (ויקרא יח, ט), ואחת משום "ערוה בת-אשת אביך" (ויקרא יח, יא). אבל אם אנס אביו אשה או פתה אותה, והוליד ממנה בת, ובא עליה אינו חייב אלא משום אחותו בלבד, שאין בת האנוסה בת אשת אביו.

ו. אחות אמו, בין אחותה מאביה בין אחותה מאמה, בין מן הנשואין בין שהיתה אחותה מזנות הרי זו ערוה עליו משום אחות אם; וכן אחות אב, בין מן האם בין מן האב, בין מן הנשואין בין מזנות הרי זו ערוה עליו משום אחות אב.

ז. הבא על אשה דרך זנות, והוליד ממנה בת אותה הבת ערוה עליו משום בתו, ואף על פי שלא נאמר בתורה ערוה בתך לא תגלה: מאחר שאסר בת הבת, שתק מן הבת, ואסורה מן התורה, ואינו מדברי סופרים; לפיכך הבא על בתו מנשואתו חייב שתים, משום בתו ומשום ערוה אשה ובתה.

ח. כיון שקדש אדם אשה, נאסרו עליו מקרובותיה שש נשים, וכל אחת מהן, ערוה עליו לעולם בין כנס בין גרש, בין בחיי אשתו בין לאחר מותה; ואלו הן אמה, ואם אמה, ואם אביה, ובתה, ובת בתה, ובת בנה. ואם בא על אחת מהן בחיי אשתו, שניהן נשרפין. בא עליה לאחר מיתת אשתו הרי אלו בכרת, ואין בהן מיתת בית דין: שנאמר "באש ישרפו אתו, ואתהן" (ויקרא כ, יד) בזמן ששתיהן קיימות שהן אשתו וזו שבא עליה, הרי הוא והערוה נשרפין; ובזמן שאין שתיהן קיימות, אין שם שרפה.

ט. וכן אחות אשתו, ערוה עליו עד שתמות אשתו: בין אחותה

מאמה בין אחותה מאביה, בין מן הנשואין בין אחותה מזנות
הרי זו ערוה עליו.

י. עבר ונאף עם אחת משבע נשים אלו, בין בשגגה בין בזדון
אף על פי שהוא והנואפת במיתת בית דין או בכרת, לא נאסרה
אשתו עליו: חוץ מאחות ארוסתו, שהיא אוסרת אשתו עליו
כמו שבארנו בהלכות גרושין.

יא. הבעל אשה דרך זנות לא נאסרו עליו קרובותיה, שהן
השבע נשים שאמרנו. אבל חכמים אסרו על מי שנאף עם אשה
לשא אחת מן השבע נשים קרובותיה, כל זמן שהזונה קיימת
מפני שהזונה באה לקרובותיה לבקר אותן, והוא מתיחד עמה,
ולבו גם בה, ויבוא לידי עברה שיבעל הערוה; ולא עוד, אלא
אפלו נטען על אשה הרי זה לא ישא אחת מקרובותיה, עד
שתמות זו שנטען עליה. ואם פנס הקרובה שזנה עם קרובותיה,
לא יוציא.

יב. מי שנטען על ערוה, או שיצא לו שם רע עמה לא ידור עמה
במבוי אחד, ולא יראה באותה השכונה. ומעשה באחד שהיו
מרננין אחריו עם חמותו, והכו אותו חכמים מכת מרדות, מפני
שעבר על פתח ביתה.

יג. הבא על אשה ובתה דרך זנות, או על אשה ואחותה, וכיוצא
בהן הרי זה כמי שבא על שתי נשים נכריות: שאין נעשית
ערוה זו עם זו אלא בנשואין, לא בזנות. וכן אם אנס אביו או
בנו או אחיו או אחי אביו אשה, או פתה אותה הרי זו מתרת לו,
וישאנה: שלא נאמר אלא אשת, ואין כאן אישות.

יד. אביו או בנו שנשא אשה הרי זה מתר לשא בתה או אמה,
כמו שבארנו. ומתר לאדם, לשא אשת בן אחיו; ונושא אדם
אשה ובת אחותה, או בת אחיה כאחת. ומצות חכמים, שישא
אדם בת אחותו; והוא הדין לבת אחיו: שנאמר "ומבשרך לא
תתעלם" (ישעיהו נח, ז).